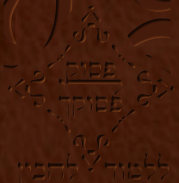

ספר כ"קוטי מזדהר"ן תורה לג

מוגה ע"פ מהדורת תקפ"א
ומסודר באופן מיוחד
המקל על הגרסא והעיון
השינון והזכרון

בקרוב!

עימוד
מרווח ומאיר עיניים

מזגה ומפוסק
ע"פ דפוס תקפ"א
שחדפים מוהרנ"ת

מסודר
בתבנית 'משונה סדורה'

850
עמודים

לתרומות
הנצחות
והקדשות

054-853-7200

psoklip@gmail.com

ספר לקוטי מזהר"ן

מוגה ע"פ מהדורת תקפ"א
ומסודר באופן מיוחד
המקל על הגרסא והעיון
השינון והזכרון

לרביה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א

יו"ל על ידי
מכון 'פסוק לי פסוקך'
psoklip@gmail.com
054-853-7200

© כל הזכויות שמורות

במהדורה זו הושקעו לילות כימים בעמל רב וכיגיעה עצומה, על מנת לנפות ולברר שתהא סולת נקיה, אך כבר אמר החכם 'כשם שאי אפשר לבר בלא תבן, כך אי אפשר לספר בלא טעות', על כן בקשתינו שמוחה מכל הלומדים והמעיינים, להאיר את עינינו על כל טעות, של אות, פסיק או ניקוד, בכתובת האימייל הנ"ל.

חלק ממעלות המהדורה

קמב

וזהו: "זוזה", לשון דיבור, כמו שכתוב: "ולילה ללילה יזוזה דעת"; וזה בחינת "לואת יקרא אשה", כי הדיבור נקרא "אשה", כמו שכתוב: "וזאת אשר דיבר להם אביהם".

ועל ידי לשון הקודש - רוממנו מכל הלשונות, וזה בחינת 'לשון נופל על לשון' - כל הלשונות נופלים על ידי לשון הקודש, ואין עד כאן מצאנו.

[פרקא תנינא דספרא דצניעותא, מבואר לעיל, בהתורה "אמור אל הכהנים", סימן ב!].

ב

תשעה תקונין

(לשון רבינו זכרנו לברכה): **פְּרָקָא תְּלִיתָאָה** (דספרא דצניעותא): 'תשעה תקונין גירין אחמסרא לדיקנא; כל מה דאיתחמור ולא איתגלא, עלאה וקרא אישתבת, והוא גנויא וקרא.

נימין על נימין מקמי פתחי דאידנין, עד רישא (דפימא); מרישא האי לרישא אחרא; אישתבח מתחות תרין נוקבין, ארחא מליא דלא אתחויא; עלעין אתחפין מהאי גיסא ומהאי גיסא; בהו אתחויין תפוחין סומקין פוורדא;

תורה ב

בחד חוטא תליין אוכמין תקיפין עד חדווי; שפון סומקי פוורדא אחפנון; ועירין נחתינ פגרונא ומחפין קדלא; רברבין ועירין נחתינ בשקולא; באלין אשתבח גיבר ותקור.

א. דע, שיש נשמה בעולם, שעל ידה נתגלה ביאורי ופירושי התורה; והיא מסופלת ביסורין, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, כי כך דרכה של תורה; (אבות פ"ג) וכל מפרשי התורה - הן מקבלין מואת הנשמה.

וזאת הנשמה - כל דבריה נגחלי אש, כי אי אפשר לקבל ולשאוב מימי התורה, אלא, מי שדבריו נגחלי אש, בבחינת (ד"ס"ה ב"ב) "הלא כה דברי פאשי".

ובשהנשמה הזאת נופלת מבחינת "הלא כה דברי פאשי", ואין דבריה נגחלי אש, דבריה נצמנין - או נסתלקת; וכשנסתלקת - או נסתלק ביאורי התורה הנמשכת על ידה, ואז כל מפרשי התורה, אין יכולין להשיג שום ביאור התורה, ואז נתעורר מריבה על הצדיקים, כי עיקר המחלוקת שבעולם נעשה על ידי הסתלקות ביאורי התורה, כי הביאור, הוא תירוץ על קושיות ומריבות.

וזה בחינת (בבב"ב) "מדבר ציון", שהוא בחינת דיבור מצונון, ששם מתה מרים,

דה ב"ה

מוהר"ן

מוגה ומנופה בי"ג נפה ובדיוק רב, אות באות, כפי שהדפיס מוהרנ"ת בשנת תקפ"א.

תוקנו מאות 'תיקונים', ואלפי שגיאות ניקוד.

מפוסק ומסודר באופן המחדד ומקל על ההבנה, כך שכל מילת ביאור נוספת מיותרת...

כתיב מלא כמופיע במהדורת תקפ"א.

(מן הראוי לציון את דברי מוהרנ"ת בהקדמה: 'וכל התורות שנכתבו בלשונו הק' בעצמו ז"ל לא גרעתי והוספתי אפילו אות אחת' (!). ועוד לשונות כיוצא בהם בכמה מקומות.)

ציון * כשפסוק מובא בשינוי מהמקור.

ציון מספר הדף כנדפס בתקפ"א.

אותיות גדולות ומודגשות כפי שבאו במהדורת תקפ"א.

הפסוקים בגופן שונה.

{הגהות משמעותיות במהדורות שלאחר תקפ"א}

תורה קנ"א במהדורות השונות

מהדורת 'פסוק לי פסוקך'

דפוס ראשון

קנא סגולה לזרע של קיימא

סגולה לזרע של קיימא:

שיאמרו שניהם, האיש ואשתו, קודם הזיווג,
פְּרַשְׁתָּ וּבְרָאשֵׁי זֶדְדֵיכֶם". (במדבר כח)

וכן פְּשֵׁהֲתִינוּק חוֹלָה חֵם וְשָׁלוֹם,

יאמרו אז גם בן האיש והאשה פְּרַשְׁתָּ וּבְרָאשֵׁי זֶדְדֵיכֶם".

פי "מארת", חסר וא"ו,

שהוא החיות של כל דבר;

וכן "כֹּלֵת מִשָּׁה", חסר וא"ו גם בן.

וכל זה הוא סוד פְּגִימַת הַלְבָנָה,

שמשם נמשך בחינת "מארת" חסר וא"ו,

שהוא אספקרה לרביי חם ושלום;

פי הוא"ו הוא החיות של כל דבר,

ועל בן, חסרון הוא"ו מרמז על חסרון החיות, כנ"ל,

וכמשם נמשך מיתת הבנים קמנים חם ושלום.

ובראש חדש מתחלת הלבנה להתמלאות ולהתמתקן, כידוע,

פי אז הגיעה לתכלית הפגם והחסרון,

ואז, תיקף מתחיל התיקון והמלוי.

וזהו: "כֹּלֵת" ראשי תיבות: 'ב'פְּרָה ל'כָּל ת'וֹלְדוֹתָם'.

שבראש חדש נתמתן ונמתק בחינת "כֹּלֵת מִשָּׁה",

שהוא בחינת הלבנה,

פי אזי מתחלת להתמלאות, כנ"ל;

ואז נמשך מבחינת "כֹּלֵת מִשָּׁה" -

'ב'פְּרָה ל'כָּל ת'וֹלְדוֹתָם', כנ"ל,

שנמשך בפרה וסליחה והמתקה על כל תולדותם של ישראל,

שיהיה נמשך עליהם חיים טובים וארובים;

ועל בן פְּרַשְׁתָּ וּבְרָאשֵׁי זֶדְדֵיכֶם" -

סגולה לבנים, כנ"ל.

נסתרים ומכוסים' מצני אדם : הסגולה לזס"ק
לומר ק"ה זכ"ה כי מארת ח"ו שהוא החיות
של כל דבר וכן כלת משה ח"ו ג"כ וזהו פגימת
הלבנה מארת חסר אסכרה לרביי ח"ו זכ"ה
מתחיל להתמלאות ולהתתקן כי אזי הגיע
לחכלית הפג' והחסרון ואזי תיקף מתחיל התיקון
והמלוי זה כ"ל ת' ר"ת כפרה לכל תולדותם :

מהדורת תקפ"א

קנא סגולה לזרע של קיימא • שיאמרו איים האיש
ואשתו קידם סווג • פרשת ובראשי
חדשיכם • וכן כשהתינוק כולה ח"ו • יאמרו אז ג"כ האיש
והאשה פרשת ובראשי חדשיכם • כי מארת חסר ואו שהוא
כחיות של כל דבר • וכן כלת משה חסר ואו ג"כ • וכל זה הוא
סוד פגימת הלבנה • שמצט גמך בחי' מארת חסר ו' שאו
אסכרה לרביי ח"ו • כי הוא"ו היא החיות של כל דבר • וע"כ
חסרון הוא"ו מרמז על חסרון בחיות כנ"ל • ומצט נמשך
מיתת הבנים קמנים ח"ו • ובראש חדש מתחלת הפגם
למתמלאות ולמתקן כידוע • פי אז הגיעה לתכלית הפגם
ובחסרון • ואזי תיקף מתחיל התיקון והמלוי • וזהו **כֹּלֵת**
ר"ת כפרה לכל תולדותם • שבר"ם נתתקן ימתק בחי'
כלת משה שהוא בחי' הלבנה כי אזי מתחלת להתמלאות כנ"ל.
ואז נמשך מבחי' **כֹּלֵת משה כפרה לכל תולדותם**
כנ"ל • כנמשך כפרה וסליחה והמתקה על כל תולדותם של
ישראל • שיהי' נמשך עליהם חיים טובים וארובים • וע"כ
פרשת ובראשי חדשיכם סגולה לבנים כנ"ל :

המהדורות הנפוצות

קנא

סגולה לזרע של קיימא - שיאמרו שניהם, האיש ואשתו, קדם
הזיווג פְּרַשְׁתָּ וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (במדבר כח). וכן פְּשֵׁהֲתִינוּק
חוֹלָה, חם וְשָׁלוֹם, יאמרו אז גם-בן האיש והאשה פְּרַשְׁתָּ וּבְרָאשֵׁי
חֲדָשֵׁיכֶם". פי "מארת" חסר ואו, שהוא החיות של כל דבר, וכן
"כֹּלֵת מִשָּׁה", חסר ואו גם-בן (והדר ויהי דף רלו. וע' וזהו פגם דף רנה). וכל
זה הוא סוד פְּגִימַת הַלְבָנָה, שמשם נמשך בחינת מארת חסר ואו,
שהוא אספקרה לרביי, חם ושלום⁽⁸⁾. פי הוא"ו הוא החיות של כל
דבר⁽⁹⁾, ועל-בן חסרון הוא"ו מרמז על חסרון החיות כנ"ל, ומשם
נמשך מיתת הבנים קמנים, חם ושלום. ובראשי-חדש מתחלת
הלבנה להתמלאות ולהתמתקן, כידוע, פי אז הגיעה לתכלית הפגם
והחסרון, ואזי תיקף מתחיל התיקון והמלוי. וזהו: כֹּלֵת -
ראשי-תיבות: **כפרה לכל תולדותם**; שבראשי-חדש נתמתן ונמתק
בחינת כֹּלֵת מִשָּׁה, שהוא בחינת הלבנה, פי אזי מתחלת להתמלאות
כנ"ל, ואז נמשך מבחינת כֹּלֵת מִשָּׁה **כפרה לכל תולדותם**
כנ"ל, שנמשך בפרה וסליחה והמתקה על כל תולדותם של
ישראל, שיהיה נמשך עליהם חיים טובים וארובים. ועל-בן פְּרַשְׁתָּ
וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם סגולה לבנים כנ"ל:

כללי הפיסוק

נקודה.

נקודותיים:

סימן להפסק שלם ומוגמר, ומקומה בסוף משפט.

באות לפני ציטוט הנאמר כלשונו, וכגון לפני פסוק, מדרש וכדו':

דוגמא: הן ברוחני הן בגשמי.

דוגמא: כמו שכתוב: (קהלת ח) "הכמת אדם תאיר פניו".
אמר לי: שהוא עישבא - סמתי תוה,

פסיק,

בא לסמן הפסקה קלה בין החלקים השונים שבמשפט.

או לפני פירוט דברים שונים ולפני חילוק כלשהוא.

דוגמא: שנים:

שיש בהם שכחו של מקום,
ושאלת צרכיו;

דוגמא: דלית לה מוגרמה כלום, כי אם מה שמקבלת מחקמה;

בדרך כלל סימון הנקודותיים לא בא בזה אחר זה, במקרה הצורך בא לראשונה פסיק, ונקודותיים בציטוט השני.

לפני ואחרי מילות הסבר, או הסגר, הבאים בתוך משפט.

דוגמא: כי על גם, היינו על דבר חידוש, מתמיהין.

אוי נעשה, כככול, בכחנת אשה,

דוגמא: וזה פירוש, אמר רב אשי: וכו'.

בין מילים מקבילות.

סימן שאלה?

דוגמא: צדיק הדור, שהוא בחינת משה, מאור הגדול,

בא להבעת שאלה תמיהה או קושיא.

בחינת אק"ה, בחינת פתח, בחינת כבוד, כנ"ל;

דוגמא: ועל ידי מה זוכה לבחינת משפט?

נקודה ופסיק;

סימן קריאה!

מסמנים הפסקה גדולה יותר מפסיק, אך פחותה מנקודה. בדרך כלל הבאנו אותם בין שני חלקי פסקה שיש ביניהם הקבלה מסוימת.

בא להבעת התרגשות והתפעלות.

דוגמא: אשרי מי שזוכה להשיגם!

דוגמא: כי עכשיו בעונותינו הרבים,

הן והשיבות האמת של ישראל נפל,

כי עכשיו עיקר החשיבות והחן הוא אצלם;

אבל על ידי התורה,

נתעלה החן והחשיבות של ישראל וכו',

סימן תמיהה!?

בא להבעת תמיהה יתירה והשתוממות מרובה.

דוגמא: בהאיך אנפין ייעול קדם מלכא?!

מרכאות "

בין מרכאות בא פסוק.

קו מפריד -

דוגמא: וזה נקרא: "ה' אהר, ושמו אהר".

בא לסמן הפרדה כלשהיא, פחותה מפסיק.

דוגמא: כי הלכנה - אין לה אור מעצמה.

גרש '

בין שני גרשים בא ציטוט מדברי חז"ל.

מורה על השמטת מילה מובנת באותו המשפט.

ה. וכשידע כל זאת -

נקרא ידיעה שלימה.

דוגמא: וזהו בחינת 'צוציתא דנורא הנורא'.

סוגריים הפוכות)

בא כשרביה"ק חיסר והשמיט מילים בעת העתקת

מפרידה בין שני חלקי המשפט, כשהשני בא להסבר את הראשון.

התורה (עי' סוף תורה נו)

דוגמא: "אילת אהבים ויעלת חן" - שמעלה חן על לומדיה.

לג

מי האיש החפץ חיים

"מי האיש הוֹפֵץ זַיִים,

אֵהָב יָמִים כְּרֵאוֹת טוֹב". (תהלים לד)

א. הַכֶּלֶל הוּא:

שֶׁצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ שְׁלוֹם,

וְשִׁיחָה שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל;

וְשִׁיחָה שְׁלוֹם לְכָל אָדָם בְּמִדּוֹתָיו,

הַיְיָנוּ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה מְחֻלָּק בְּמִדּוֹתָיו וּבְמֵאֻרְעוֹתָיו,

שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ חִילּוּק בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעָקוֹ,

תְּמִיד יִמְצָא בּוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,

הַיְיָנוּ: (שם נ"ג) "בֵּה' אֵהֱלֵל דְּבָר,

בְּאַלְקִים אֵהֱלֵל דְּבָר".

וְעַל יְדֵי מָה יִמְצָא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעָקוֹ?

עַל יְדֵי הַתּוֹרָה הַנִּקְרָאת "שְׁלוֹם",

כְּמָה דָּאֵת אָמַר: (משלי ג) "וְכָל זְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם",

וְעַל יְדֵי צְדִיקִים שֶׁנִּקְרְאוּ גַם בֵּן בְּרִית שְׁלוֹם;

וּמַחֲמַת זֶה יְכוּל לְאַהֲבֹב אֶת הַשְּׁלוֹם בְּכָל מְקוֹם,

הֵן בְּטִיבוֹ כו',

וְיְכוּל לְהִיּוֹת שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל,

וְלְאַהֲבֹב זֶה אֵת זֶה.

ב. וְצָרִיךְ לְדַעַת, שֶׁ"מִלְּא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ",

וְלִית אַתְר פְּגוּי מִיְגִיחָה,

וְאִיֵּהוּ מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין,

וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין.

וְאִפִּילוּ מִי שֶׁעוֹסֵק בְּמִשְׁאָ וּמִתֵּן בְּעַבְדוֹם,

לֹא יְכוּל לְהַתְנַצֵּל וְלוֹמַר:

'אִי אֶפְשֶׁר לְעַבֹּד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,

מַחֲמַת עוֹבְיוֹת וְגִשְׁמִיּוֹת שֶׁנּוֹפֵל תְּמִיד עָלָיו,

מַחֲמַת הָעֵסֶק שֶׁעוֹסֵק תְּמִיד עִמָּהֶם;

כִּי כָּבֵד גִּילּוֹ לָנוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל,

שֶׁכָּבֵל דְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים, וְכָבֵל לְשׁוֹנוֹת הָעַבְדוֹם –

יְכוּל לְמַצּוֹא בָהֶם אֱלֻקוֹת,

כִּי בְּלֹא אֱלֻקוֹתָיו אֵין לָהֶם שׁוֹם חַיּוֹת וְקִיּוּם כָּלֵל,

כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: (נחמיה ט) "וְאַתָּה מְזַזֵּה אֶת כּוֹלָם";

לְבַד, שֶׁהַחַיּוֹת וְאֱלֻקוֹת הַזֶּה שֵׁם –

בְּצִמְצוּם גָּדוֹל, וּבְמַעֲוָם,

רַק כְּדֵי חַיּוּנוֹ, לְהַחַיּוֹתוֹ וְלֹא יוֹתֵר;

כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צִמְצַם אֶת אֱלֻקוֹתָיו

בְּצִמְצוּמֵי רַבִּים וְשׁוֹנִים,

מֵרֵאשִׁית הַמַּחֲשָׁבָה,

עַד נִקּוּדַת הַמְּרֻכָּז שֶׁל עוֹלָם הַגִּשְׁמִי, שֶׁשֵּׁם מְדוּר הַקְּלִיפּוֹת.

וְכָבֵל מַה שֶׁמּוֹשֶׁת לְשֵׁל יוֹתֵר וּמִתְצַמְצֵם יוֹתֵר לְמַטָּה –

אֱלֻקוֹתָיו מְלוּבָּשׁ שֵׁם בְּמַלְבוּשֵׁי רַבִּים יוֹתֵר;

וְזֶה שֶׁגִּילּוֹ חֲכָמֵינוּ ז"ל, וּפְתַחוּ לָנוּ פֶּתַח,

שֶׁהַמְּשֻׁכָּל יַדַּע וַיְבִיֵן, שֶׁכָּבֵל הַדְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים –

יֵשׁ אֱלֻקוֹתָיו וְחַיּוֹתָיו,

כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל: (מנחות לד):

'טַט בְּכַתְּפֵי – שְׁתִּים,

פֶּת בְּאַפְרִיקֵי – שְׁתִּים',

לְהוֹדִיעַ שֶׁכָּבֵל לְשׁוֹנוֹת הָעַבְדוֹם,

יֵשׁ שֵׁם אֱלֻקוֹתָיו הַמְּחַיֶּה אוֹתָהּ.

וְזֶה שֶׁמְבִיא בִירוּשָׁלַיִם: (תענית פ"א)

'אִם יֹאמַר לָךְ אָדָם: הֵיכָן אֱלֻקֶיךָ?

תֹּאמַר לוֹ: בְּכַרְךָ גָּדוֹל שֶׁבְּרוּמֵי,

שֶׁנֶּאֱמַר: "אֵלֵי קוֹרָא מִשְׁעִיר".

נִמְצָא, שֶׁזֶה הָאָדָם שֶׁשָּׂאֵל: 'הֵיכָן אֱלֻקֶיךָ?' –

בְּוֹדָאֵי הוּא מְשׁוֹקַע בְּמְדוּר הַקְּלִיפּוֹת,

כִּי הוֹצִיא אֶת עֲצָמוֹ מִן הַכֶּלֶל, וְכִפֵּר בְּעֵיקָר,

שֶׁאָמַר: 'הֵיכָן אֱלֻקֶיךָ?'

וְנִדְמָה לוֹ, שֶׁבְּמִקוּמוֹ, אֵין שֵׁם אֱלֻקִים.

בכך, האמר לו: אפילו במקומך, שאתה משוקע במדור הקליפות – גם כן שם תוכל למצוא אלקותו, כי הוא מחיה את הכל, כמו שכתוב: "ואתה מזייה את כולם"; ומשם אתה יכול לדבק את עצמך בו ותברך, ולשוב אליו בתשובה שלימה, כי לא רחוקה היא ממך, אלא ◊ שבמקומך – שם רבו הלבושים.

מז.

וכל מה שאדם הולך ממדרגה למדרגה – הוא מתקרב יותר אל השם ותברך, ויכול לידע את השם ותברך בהבנה יתירה; כי כל מה שהמדרגה יותר עליונה – נתמעטו הלבושים, ונתמעט הצמצום, ואז הוא מקורב יותר אל השם ותברך, ויכול לאהוב את עצמו עם השם ותברך באהבה יתירה.

ג. והנה, יש שני מיני ימים:

ימי טוב וימי רע, כמו שכתוב: (קהלת ו) "ביום טובה היה בטוב, וביום רעה ראה", היינו, שצריך לאדם להסתכל שם היטיב היטיב, בוודאי ימצא שם ימי טוב, היינו, תורה.

והימים, נקראים מדות,

כמו שכתוב: (תהלים לב) "ובדית ימי";

והמדות – הם התורה,

כי אורייתא כולה הם מדותיו של הקדוש ברוך הוא,

כי התורה מדברת מאהבה ויראה ושאר המדות,

ובה ברא הקדוש ברוך הוא עלמין,

כמו שכתוב: (משלי ח) "ואהיה אצלם אמון",

'אל תקרי "אמון", אלא: 'אומן', (ב"ר פרשה א וזרר שמיני לה:)

ואותיות התורה הם המתיין את כל דבר ודבר;

אלא, כל מה שהמדרגה היא למטה – שם הם אותיות התורה בצמצום יותר ממה שהיו במדרגה יותר עליונה, ואינם מאירים כל כך כמו למעלה, במדרגה עליונה, כדי שלא להשפיע אור וחיותה יותר מהראוי.

נמצא, אפילו במדור הקליפות,

היינו בימי רע,

שהם מדות רעות, ולשונות עכו"ם –

שם יכולין למצוא אותיות התורה;

אבל מחמת ריבוי הלבושים, וגודל הצמצום,

אינם נראים אותיות התורה, היינו ימי טוב,

על ידי ימי רע והחשך השורה עליהם.

אבל מי שכופה את יצרו הרע,

היינו, הימי רע,

היינו, המדות רעות –

אזי הרע נתבלבל לגמרי נגד ימי הטוב שבהם,

אזי אותיות בולטות, ונראים ומאירים ביותר;

כי מתחלה לא היו מאירין כל כך,

כי לא קבלו אור מלמעלה,

כדי שלא יקבלו הימי רע יותר מכדי חיונו,

ועכשיו, שנתבטל הרע,

ונשארין אותיות התורה לבר –

אזי מקבלין אור רב מלמעלה.

נמצא, זה שכופה את יצרו,

היינו, שכופה את ימי רע,

כשהוא מדבר עם העכו"ם, או שרואה מדותיהם –

אזי תיכף הרע ששוכן על הטוב היינו אותיות התורה,

נתבטל ונופל,

ואותיות התורה בולטין,

אזי הוא יודע התורה שבאותו הדבר.

וזה שפתוב בזהר הקדוש: (לך לך דף צ:)

"ברכו ה' מלאכיו, גבורי כוז עישי דברו" –

אלין אינון דמתגברין על יצריהון,
אינון דמיין למלאכין ממש;
"עושי דברו" –

דעברין להאי דבר;

"לשמוע בקול דברו" –

אינון זכין למשמע קלין מלעילא;

כי התורה נקראת "דבר",

כמו שכתוב: (תהלים קה) "דבר צוה לאלקה דור",

וכל מה שאותיות התורה נתצמצם,

ונתלבשים בצמצומים ובלבושים יתירים –

התורה הוא בהעלם ובאתפסאי יותר,

ומי שמפשיט את האותיות התורה מהלבושים,

הוא דומה כמי שבונה את התורה;

למשל:

אותיות התורה שהיו מפורזין ומפורזין בלשונות העכו"ם,

ולא היה שום אדם יודע מהם,

מחמת הימי רע שהחשיך עליהם והלביש אותם,

וכשבא זה האדם שהוא דומה ל"מלאך ה' צבאות",

על ידי שכופה את יצרו, היינו הימי רע –

אזי הרע, היינו לשונות העכו"ם, נכפפין ונתבטלין כנגדו,

ואזי נשארין אותיות התורה בולטין.

וכשנפשטין מהלבושים הנשמיים,

היינו מלשונות העכו"ם, היינו ממדות רעות,

היינו מימי רע –

אזי מקבלין אלו אותיות התורה אור רב,

יותר ממה שהיו מקבלין מתחילה;

כי מתחילה לא היו מקבלין אלא כדי חיות הראוי לאותו מקום,

כדי שלא להשפיע יותר מהראוי להם,

כמו שכתוב בכתבי האר"י:

'עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי',

היינו שימשיך שפע להקליפות כדי חיינו, ולא יותר;

(עיין בפרי עין חיים בכוננות פורים פרק ו',

מבואר שם שצריכין להמשיך חיות להקדושה הנעלמת

בתוך הקליפות,

אבל צריכין להמשיך החיות בצמצום גדול,

שהוא סוד פוננות השכרות של פורים, עיין שם.)

אבל כשנפשטין האותיות מהקליפות –
אזי מקבלין אור רב מלעילא.

וזהו: "עושי דברו לשמוע בקול דברו",

כשעושיין ובונין להתורה,

שהיה מתחילה מפורזין ומפורזין בלשונות העכו"ם,

ובמדות רעות, ובימי רע –

אזי: "לשמוע בקול דברו",

וזכין למשמע קלין מלעילא;

היינו, שה"דבר", היינו התורה –

מקבלין אור רב מלמעלה,

וזה שמיעת התורה.

וזה בחינת "זעשה ונשמע",

שמתחלה עושיין ובונין לאותיות התורה,

שיהא אותיות בולטות ומצטרפות; (יזמא ענ):

ואחר כך – "נשמע",

זכין למשמע קלין מלעילא,

היינו, שאותיות התורה מקבלין חיות ואור רב,

יותר ממה שקבלו מתחילה,

כשהיו מלובשין בלשונות הגוים, ובימי רע.

ד. וזה ידוע, שהתורה,

היינו המדות,

היינו הימים –

שורה בהם אהבתו יתברך שמו;

כמו שמבואר בזהר הקדוש: (בלק קצא: בראשית מז.)

"יומם יצוה ה' זוסדו",

שהחסד, היינו האהבה,

כמו שכתוב: (דמיה לא) "אהבת עולם אהבתיה,

[על כן משכתיה זוסד] וכו" –

הוא 'יומא דאזיל עם כולהו יומין',

היינו המדות;

כי המדות הם צמצומים לאלקותו,

כדי שנוכל להשיג אותו על ידי מדותיו,

כמו שכתוב בזוהר הקדוש: (פרשת בא מב):
 'בגין דישתמודעין ליה,
 כי בלא מדותיו -
 אי אפשר להשיג אותו.

ומחמת האהבה שאהב את ישראל,
 ורצה שידבקו בו,
 ויאהבו אותו עמו מזה העולם הגשמי -
 הלביש את אלקותו במדות התורה.

וזה בחינות של תרין"ג מצות,
 כי השם יתברך שיער בדעתו שעל ידי המצוה הזאת -
 נוכל להשיג אותו,
 ועל ידי זה צמצם את אלקותו ודווקא באלו התרין"ג מצות;
 למשל: ששיער בדעתו מצות תפילין,
 שהמצוה הזאת - צריך להיות כך,
 היינו, ארבע פרשיות,
 וארבע בתים של עור כתובים,
 ורצועות של עור,
 כי כך שיער בדעתו, שעל ידי הצמצום הזה -
 נוכל להשיג אותו, ולעבדו,
 ולכן, לא צוה שיהיה ארבע בתים של כסף וזהב,
 כי בן שיער ומדד על ידי אהבתו;
 נמצא, שעל ידי אהבתו שאהב את ישראל -
 הלביש את עצמו במדות התורה;
 נמצא, שבכל מדה ומדה יש שם אהבה,
 שהקדוש ברוך הוא אהב את עצמו עם ישראל.

נמצא, מי שמפשיט את התורה מלבושי הקליפות על ידי
 כפיית היצר -
 אזי הוא מקורב אל השלום,
 כמו שכתוב: ◊ "וכל זתיבותיה שלום".

מז:

ואז, כשיתגלה התורה הזאת דעתיקא סתימאה -
 אזי יהיה השלום נפלא בעולם,
 כמו שכתוב: (ישעיה יא) "וְגַר יָאֵב עִם כְּבֹשׁ,
 וְנִמְרַע עִם גְּדֵי וְכוּ',
 לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁוֹזְתוּ בְּכָל הַר קְדֹשִׁי,
 כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה'",
 כי אזי יתגלה האהבה שבדעתו.

ה. כי יש שני מיני אהבות,
 אחת: שהיא אהבה שבמינים,
 כמו שמוכא לעיל: "יומים יצוה ה' זוסדו" -
 'ומא דאזיל עם בוליהו יומין',
 שבכל יום, היינו שבכל מדה ומדה -
 יש שם אהבתו של השם יתברך עם ישראל;
 וזה - שבפועל.

ויש: אהבה שהוא בכח,
 היינו, האהבה שהיה בין ישראל לאביהם שבשמים
 קודם הבריאה,
 שהיו ישראל עדיין בדעתו ובמחוחו;
 למשל, יש אהבה שהאב אהב את בנו,
 שכל אדם יכול להשיג זאת האהבה,
 והתקשרות והאהבה שיש בין הבן ובין האב,
 כשעדיין הבן במוח האב, קודם ההולדה -
 זה ההתקשרות והאהבה אין אנו יכולין להשיג עכשיו,
 כי אין משיגין עכשיו כי אם בזמן ובמדות,
 ואהבה שבדעתו ובמחוחו היא למעלה מהזמן והמדות,
 ואינו מלובש בשום לבוש.

ולעתיד לבא, שיתגלה אורייתא דעתיקא סתימאה,
 ואז יתקיים מאמר חכמינו ז"ל: (תענית לא)
 'עתידי צדיקים להראות באצבע,
 כמו שכתוב: "זה ה' קוינו לו",
 כי אז יפשוט הקדוש ברוך הוא את לבושיו,
 'וימלאו הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים',
 ויתגלה האהבה שהיא בדעת,
 שהיא פנימיות התורה,

והתורה, יש בה שני בחינות:
 בחינות נגלה, ובחינות נסתר;
 והנסתר הזה -
 הוא אורייתא דעתיקא סתימאה,
 דעתידא לאתגליא לעתיד לבא;

היינו, אלקותו השוכן בתוך התורה והמדות,
 כי עכשיו הלבוש הזה הוא מכסה על אלקותו,
 היינו על פנימיות התורה,
 וכשיתגלה הפנימיות, היינו אלקותו -
 אזי יתרבה השלום,
 כמו שכתוב: "לא ירעו ולא ישוזויתו בכל הר קדשי,
 כי מלאה הארץ דעה",
 שיתגלה האהבה שבדעת.

וזהו: (וכריה יד) "והיה יום אזור יודע לה",
 שיתגלה האהבה הנקרא "יום",
 כמו שכתוב: "ימים יצוה ה' זסדו";
 היינו, התורה הפנימיות שהיתה צפונה,
 כמו שכתוב: (בראשית א) "ורא אלקים את האור כי טוב",
 אמרו רבותינו ז"ל: (חגיגה יב) "כי טוב ליגזו",
 כי אור התורה הזאת -
 אין העולם כדאי להשתמש בה;
 והתורה נקרא: "טוב",
 שנאמר: (משלי ד) "כי לקוז טוב נתתי לכם", (עבודה זרה יט);
 ונקרא: "אור",
 כמו שכתוב: (משלי ו) "ותורה אור".

ויש גם בן צדיקים שהם צפונים ומוסתרים,
 שאין העולם כדאי להשתמש בהם;
 וצדיק נקרא: "טוב",
 כמו שכתוב: (ישעיה ג) "אמרו צדיק כי טוב", (חגיגה שם);
 ונקרא: "אור",

כמו שכתוב: (תהלים צ) "אור זרוע לצדיק";
 וכשיתגלו הצדיקים הצפונים, והתורה הצפונה -
 אזי יתגלה שלום רב בעולם,
 שיתחברו כל הפכים יחד,
 כמו שכתוב: "וְאֵב עִם כָּבֵשׁ";
 כי אז יתגלה האהבה שבדעת,
 הנקרא "יום אזור יודע לה",
 היינו האהבה שבדעת,
 "אשר הוא לא יום ולא לילה",
 היינו, שהאהבה הזאת היא למעלה מהזמן ולמעלה מהמדות.

ו. ואפילו במדות עצמן,
 כל אחד לפי בחינתו -
 הוא בחינת דעת, לבחינה שתחתיה,
 כמו שאמרו חכמינו ז"ל:
 'מה שעשתה חכמה עמרה לראשה -
 עשתה ענווה עקב לסילותא'; (מ"ד שה"ש)
 נמצא, שהמדרגה הפחותה של עולם היצירה -
 הוא בחינת דעת לעולם העשיה שתחתיו;
 נמצא, שיש אדם שאהבתו שיש לו עם השם יתברך,
 במדותיו ובזמן -

הוא בחינות אהבה שבדעת, שלמעלה מהזמן,
 להאדם שהוא במדרגה פחותה ממנו.

וזה שאמרו רבותינו ז"ל: (מועד קטן יז)
 "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו",
 אם הרב דומה ל"מלאך ה' צבאות" -
 היינו, שכופה את יצרו,
 אזי הוא דומה ל"מלאך ה' צבאות",
 כמו שכתוב בזהר:
 "ברכו ה' מלאכיו גבורי כוז" -
 אלץ אינון דמתגברין על יצריהן וכו";
 כי על ידי זה שכופה את יצרו -
 אזי אותיות התורה בולטין ומצטרפין,
 אזי הוא בחינות "נעשה ונשמע",
 כי עושה ובונה אותיות התורה,
 וזוכה למשמע קול התורה מלעילא;
 בנודאי מזה הרב, "תורה יבקשו מפיהו",
 כי בנודאי יודע הוא את התורה,
 אפילו מדברים גשמיים, הוא מלקט אותיות התורה.

וזה: "כי שפתי כהן ישמרו דעת",
 "כהן" -

הוא בחינות חסד;
 "ישמרו דעת" -

היינו שיתגלה על ידי הרב הזה האהבה שבדעת,
 שהוא לפי מדרגתך אהבה שהוא למעלה מהזמן,
 שהוא "יום אזור יודע לה" וכו".

ז. ויכול כל אדם למעום מעם אור האהבה שבדעת, כל אחד לפי בחינתו, אפילו עכשיו, בתוך הימים, היינו, כשיקשר את לבו לדעתו; כי כל אחד מישראל – יודע שיש אלקים בכלל, אבל 'הרשעים הם ברשות לבן'; (כ"ר נח פרשה לד) והמדות והימים הם נכללין בלב, כמו שאמרו חכמינו ז"ל: (וזהר תרומה קסב: ועין סנהדרין קו): 'רחמנא לבא בעי', 'ובלבד שיכוין את לבו לשמים', (ברכות ה:) כי עיקרן של המדות, הוא הלב.

היינו, כשיקשר את הלב להדעת, שלבו ברשותו, שכופף את יצרו – אזי לפי בחינתו: "אוהב ימים", הוא ממשיך את האהבה, מדעת, לתוך הימים ולתוך המדות.

"כראות טוב" – ורואה ומשיג את ה"אור כי טוב" ונגזו, שמשגיג האור, היינו התורה הנגזוה, והצדיקים הנגזוים.

[ישמעתי בשמו:]

שאמר, שבהתורה הזאת כלולים הפונות של לולב, ולא זכיתי לשמוע ביאור הענין; אך עיינתי, ומצאתי קצת, כי עיקר הפונות של לולב – הוא להמשיך כל החסדים עד החזה, להאירם אל המלכות; וצריכין לנגע הנענעים, כדי להמשיך אור משרש החסדים שבדעת, אל החסדים המתפשטים בגוף, להוסיף עליהם אור גדול משרשם שבדעת וכו', עיין שם בפרי עץ חיים בשער הלולב; (פרק א) וגם מבואר שם, ש'הפנונה בענין הכתוב: "ימים יצוה ה' זסדו", ולא אמר 'יום', אלא: "ימים" – שהוא הולך עם בולם, עיין שם.

נמצא, כשיקשר את לבו לדעתו, שיודע שיש אלהים יודע בכלל, ש"מלא כל הארץ כבודו", ויודע בדיעות התורה, וכשכופה את לבו לדעתו הזה, היינו, שלבו ברשותו – אזי נכללין גם כן המדות שבלבו לדעתו, ואזי מקבלין המדות אור האהבה שבדעת, ורואה ומשיג אור הנגזו לפי בחינתו; היינו שהצדיקים והתורה שהיה נגזו וצפון עד עתה ממנו, כשכופף את לבו להדעת – אזי מקבל הלב, שהוא שורש לכל המדות, ומקבל אור האהבה שבדעת, הוא האהבה שהיה בכח בין הקדוש ברוך הוא לישראל קודם הבריאה.

מת.

וכל זה מבואר בהתורה הנ"ל, על פי דרכו הנורא של רבינו זכרנו לברכה, כי מבואר שם, שעל ידי כפיית היצר – זוכה לגלות האהבה, שהוא החסד, שהוא 'יזמא דאזיל עם כולהי יומין', דהיינו, שהאהבה, שהוא החסד – מלוכש בכל המדות וכו'; ומבואר שם, שיש אהבה שבדעת, שהיא למעלה מהזמן והמדות,

זוה: "מי האיש הזופין זזיים", "זופין" – הוא בחינת לב, שהחפץ, הוא בלב.

"זזיים" – הוא בחינת דעת, כמו שכתוב: (משלי לו) "מקור זזיים שכל בעליו".

ועל ידי שמקשר לבו לדעתו,
שלבבו ברשותו וכו' –
אזי מקבלין המדות אור האהבה שבדעת וכו', כנ"ל.

וכל זה הוא סוד פוננות לולב הנ"ל,
'שהוא, להמשיך הארה משורש החסדים שבדעת',
שהוא בחינת אהבה שבדעת,
'לתוך החסדים שבגוף',
שהם בחינת כלליות המדות,
שבכולם מלובשים חסדים,
שהם בחינת אהבה, כנ"ל.

וכל זה, 'כדי להאיר אל המלכות',
שהוא האתרוג;

היינו, כדי לגלות מלכותו לכל באי עולם,
היינו, למצוא אלקותו בכל לשונות העכו"ם,
ובכל הדברים גשמיים,
ובכל מדורי הקליפות, כנ"ל,
שכל זה הוא בחינות "ובמלכותו בכל משלה".

וכל זה, נעשה על ידי הצדיק שפופה יצרו,
שהוא בחינת הלולב, שהוא בחינת צדיק, פידוע,
בחינת "צדיק כהתמור יפרוז";
כי בסופות אנו עוסקין לגלות מלכותו לכל באי עולם,
ואפילו לכל השבועים לשונות העכו"ם,
שזהו סוד השבועים פרים שמקריבין בשבילם בסופות;
וזהו שאנו אומרים אחר נטילת לולב והקפותיו:
"למען דעת כל עמי הארץ,
כי ה' הוא האלקים אין עוד";
וכל זה מבואר בהתורה הזאת,
כמבואר לעיל באריכות.

ועדיין צריכין עינינו רבא,
לבאר כל הפוננות של לולב על פי התורה הנ"ל באר היטב,
וה' יאיר עינינו בתורתו,
שנזכה להבין דבריו ורמיזותיו הנוראים והנפלאים.]

